

Стефан
ДОБРЕВ

БОЛКА ЗА РУСЕ

Мой роден град, град на страданието,
астматико блед, дете мое, гроб мой,
свещите вече се палят, очите ти сълзят
и аз плача със теб, слънце мое,

Русчук ненагледен,
мое съкровище — ограбено и забравено,
храм осквернен, под опушените ти
сводове

кукумявките предсказват...

Мой роден град, люлко моя, бащин дом,
несретнико прокълнат, детство мое —
когато тичах с къси панталонки
из градините ти,

ухаещи на рози и люляци... Но ето —
пристигат ешелоните с ковчези, пристигат:
за хлорна група — А,
за хлорна група — Б,
за хлорна група — О,
за всички — червени и сини,

зелени и жълти и
всякакви по-идеи и съдби —
съседи, познати, приятели.

Мой роден град, божествено създание
в ръцете на дявола,
как да те спася от злодейството,
как да те отнеса далече, далече —
през девет земи и морета,
през девет планети в десета
и никога повече тук да не се връщаме! ...
Дунаве бели, старецо сгърчен,
като минаваш край Русе и виждаш

керван
от човеците-сенки, питай, разпитвай
в подземното царство,
иде ли краят на мъките вече,
чакат ли там да ни срещнат достойно,
щото при Господа мястото свърши —

всички юдеи светци ги изписват...

Дунаве, Дунаве, дишаш ли още
или издъхваш и ти като Русе —
гневен и мъдър, безсилен,

отровен? ...